

VOGUE

1. NADĚJNÉ A VYVOLENÉ

19.09.2024 Vogue - KRISTINA KRATOCHVILOVÁ

strana: 72 rubrika: VOGUE LIFE interview

Odkaz na originál

Klíčová slova: 12; Divadla

Festival Prague Sounds od letoška nově svěřuje kurátorskou roli při výběru nadaných českých a slovenských hudebníků jednomu umělci či umělkyni. Letos je to Katarzia, která připravila večer hudby a designu s nejlepšími ženskými hlasy současné mladé hudební scény do dvaceti sedmi let. Jednak je vybírala, ale také je kvůli společnému focení pro Vogue CS oblékla do modelů od českých mladých návrhářů, a navíc i vyzpovídala.

NIKA

* Na konzervatoř jsi šla v patnácti letech. Měla jsi tenkrát jasno v tom, že chceš studovat hudbu, nebo ses rozmýšlela nad více možnostmi? A doporučila bys konzervatoř dalším?

Měla jsem jasno. Rozhodovala jsem se mezi třemi obory, které jsem již předtím dělala na ZUŠ. Tušila jsem, co obnášejí, ale samozřejmě se nedá srovnat ZUŠ s konzervatoří. Rozhodovala jsem se mezi kompozicí, klavírem a sólovým zpěvem. Vyhrála kompozice, protože jsem samu sebe přesvědčila, že to bude nejméně kreativní obor. Nicméně i když jste tam jako skladatel a každý týden po dobu šesti let ze sebe musíte ždímat nápady, tím, že vás někdo vede, to tak kreativní není. Učitel, i když by měl být otevřený všemu, zpravidla mívá nějaké cestičky, kterými by se podle něj mělo jít, a tím vás ovlivňuje. Pokud jste klasický muzikant, tahle škola určitě má smysl, pokud jste ale trošku mimo tuhle mističku, smysl to nedává, protože to ta škola ráda zabíjí.

* Řekla jsi mi o sobě, že jsi na svých koncertech introvertnější. Zároveň ale hraješ v divadle a zpíváš věci, které napsal někdo jiný. Je to pro tebe odlišná zkušenost? Nevadí ti, že se tam stáváš středem pozornosti?

V divadle neexistuje možnost být introvert. Tam jsou všichni naprosto otevření. Hodně jsem s tím bojovala. Naštěstí moje první role byla v komorním muzikálu, kde jsme byli jen já, Tomáš Savka a menší kapela na malé scéně **Divadla 12** v Ostravě. Tím, že to bylo celé intimní, jsem měla spoustu času se do role vcítit i probrat herectví s režisérem a Tomášem. Předtím jsem nikdy nehrála a najednou se z introvertní myšky stala herečka.

* A teď budeš hrát hlavní roli na velké scéně v muzikálu Elisabeth. Co tě divadlo naučilo?

Bude to daleko větší show, mám z toho respekt. Jsem ale opravdu vděčná za to, jak mě divadlo posouvá dopředu po komunikační a společenské stránce. Třeba z dnešního focení bych se před rokem složila. Je to pro mě výborná zkušenost a jsem moc ráda za důvěru, kterou ve mě vkládají.

* Zároveň připravuješ nové album. Prozradila bys nám o něm něco? Je tam nějaká píseň, na kterou se opravdu těšíš, až ji budeš zpívat lidem?

Vyjde 18. října a takových písní je tam hodně. Nicméně tím, že vycházejí z osobních zkušeností, se mi o nich těžce mluví, protože součástí příběhů jsou lidi za nimi a já upřímně nevím, jestli bych je chtěla odhalovat. Je tam jedna píseň, ke které momentálně chystám i klip. Jmenuje se I Deserve To Be Calm, tedy zasloužím si být klidná, a zpívám v ní o závidi a komplexech jiných a o tom, jak je projektují do vás. Jak se vás snaží dostat ke dnu. O uvědomění, že cizí komplexy s tebou vůbec nesouvisejí a zasloužíš si být klidná a dostat se z těch sraček. To, že ti někdo řekne, že jsi neschopná, jen protože závidí, že ve dvaadvaceti dostáváš příležitosti, neznamená, že to tak je.

* Jak vlastně s kapelou skládáte? Umiš psát noty pro všechny nástroje, napíšeš jim je všechny, nebo jim dáváš dema?

Při první desce jsem měla představu, že jim všechno napíšu do not a pojede to přesně tak, jak já potřebuju a chci, ale rychle jsem pochopila, že to takhle nefunguje a ani už nechci, aby to tak bylo. Chci, aby tam měli svůj vlastní vklad. Takže jim to nevypisuju, jen nahrávám dema, což dělám tak, že sedím za klavírem a zazpívám to všechno na mobil. Dema nijak nezkrášluju. Pošlu dema a text, potom si donahraju podvokály a zbytek řešíme osobně rovnou ve studiu.

* Jak moc necháváš kapelu zasahovat do svých nápadů? Jsi ochotná ustoupit, když ti řeknou, že věc, kterou jsi dala dohromady, podle nich nefunguje?

Mám s tím docela problém, protože dost často písně, které napíšu, dlouho promýšlím a klukům je pustím třeba až po čtvrt roce. A

oni občas řeknou, že je tam něco potřeba udělat jinak, a to se neposlouchá lehce. Ale od první desky jsem se v tom dost zlepšila a jsem otevřenější. Nicméně musím jejich nápady vždycky první slyšet. Často se stane, že mají pravdu po zvukové a produkční stránce, do harmonií mi nezasahují nikdy.

* Máš ambice hrát mimo Česko a Slovensko?

Stoprocentně. To je jeden z hlavních cílů chystané desky, dostat se za hranice. Díky výhře v soutěži Jazzfruit jsme měli to štěstí zahrát si v květnu v Paříži, a byť to byl malinký jazzový klub a nebyly tam masy lidí, jejich reakce a spontánnost, jak vše vycítili a jak reagovali na písničky, které slyšeli poprvé v životě, byly naprosto nesrovnatelné s tím, když hraju tady.

* V čem je pro tebe reakce českého a francouzského publika nesrovnatelná? Máš pocit, že vnímají odlišně žánr jako takový?

Nemyslím si, že by žánr vnímali odlišně, ale myslím si, že jsou otevřenější kombinaci různých žánrů. Nepotřebují od interpreta, aby je nutně bavil. Aby je rozburcoval a volal, ať všichni tleskají a dávají ruce nahoru. Vnímali každý detail. Na stagi toho moc nedělám, spíš se uzavírám do sebe, ale bylo úžasné vnímat takhle pozitivní zpětnou vazbu.

JOHANELA

* Svůj debut The Bloom je v angličtině, aktuálně ale chystáš desku v češtině. Proč jsi přešla na češtinu a o čem album bude?

Přijde mi, že mi začalo jít psát česky v momentě, kdy jsem začala psát o těžkých tématech. Procházela jsem teď opravdu náročným obdobím a najednou pro mě bylo snadný ho v češtině popsat. To mi dřív nikdy nešlo. Hledala jsem docela dlouhou dobu svůj styl, protože jak jsem byla zvyklá psát v angličtině, tak třeba frázování je úplně jiné. Část písni je v češtině, část v angličtině. Jsou o vyrovnávání se ztrátou blízkého člověka, vlastním seberozvoji, cestě k hojení se – ačkoli nevím, jestli to vůbec jde – a zároveň o reakci okolí a o tom, jak pracuje s takhle velkou bolestí. Je to něco, o čem lidem moc nemluví, a tak najednou vidím na svých kamarádech, že ani nedokážou být takovou oporou, jak by chtěli, protože nevědí jak. Věty jako že pomůže čas, nepomáhají. Nechci, aby tomu pomohl čas. Nechci zapomenout, uklidit to někam pod koberec. Takže o tom teď hodně píšu. Zároveň je velkým tématem desky i ženství, ženská energie a soudržnost.

* Cítíš, že jsi kvůli tomu rychle dospěla a že si třeba už se svými vrstevníky tolik nerozumíš?

Mám pocit, že jsem rychle dospěla, ale spíš ve smyslu, že jsem se začala lidem hodně otevírat. Pochopila jsem, že kamarády hodně potřebuju, aby tu pro mě byli a aby mě znali na sto procent. Nepotřebuju, aby mě znali z hezcí stránky, protože mi nemůžou pomoci tím způsobem, kterým potřebuju. Naučila jsem se pouštět je hlouběji a zjistila jsem, že mě mají rádi i tak, a bylo to pro mě důležité zjištění, které mě opravdu hodně potěšilo. Moje dospění tak spočívá spíš v tom, že si dovoluju být já.

* To souvisí asi dost i s tvorbou v češtině a otevíráním se, protože mi přijde, že za angličtinu se člověk dokáže dobře schovat. Je to takové pohodlnější. Když ale zpíváš svým jazykem lidem, kteří mu rozumějí, řežeš do živého. Je to brutálně jiné. Jak ses vlastně dostala sama k poslouchání tuzemské tvorby?

Začala jsem mimo jiné opravdu hodně poslouchat tebe a dost jsi mě inspirovala. Přišlo mi, že bych taky chtěla...

* ... umět psychicky rozložit lidi?

Přesně, na to jsi specialista. Líbí se mi, jak máme ve svém jazyce daleko větší možnost se vyjádřit a zajímavými způsoby jazyk ohýbat.

* Studuješ nehudební vysokou školu, tak by mě zajímalo, jak si děláš čas. Nemáš pocit, že ti škola ubírá prostor, který bys mohla věnovat hudbě?

Měla jsem dlouho pocit, že žiju dva životy, a v něčem mi to vyhovovalo, ale teď poslední rok cítím, že mě škola brzdí. Cítím ale, že ji potřebuju dodělat. Studuju sociologii na Karlovce, už jsem na magistru, a tak mi chybí jen kousek, abych to měla za sebou. Po maturitě jsem přemýšlela, jestli jít na konzervatoř, ale nestalo se to. Možná to byla chyba, ale to ještě nevím. O výjezdu do zahraničí hodně přemýšlím. Už tři roky před sebou posouvám možnost vyjet na Erasmus. Mám ale pocit, že kdybych tam jela, bude to taková dovolená. Nebudu tam dělat žádnou sociologickou rocket science, bylo by to spíš o kontaktech a večírcích. Nevím, jestli je na to teď pro mě v životě čas. Chtěla bych spíš tvořit a nahrávat tady a nevím, jestli v mé životní trajektorii dává smysl na půl roku zmizet a opíjet se s Italama v barech.

* Já jsem na Erasmus nejela, protože jsem pořád měla pocit, že mě doma někdo drží, a zpětně toho lituju. Uvědomila jsem si, že nejvíc mi hudbu obohacuje setkávání lidí z úplně jiného vesmíru. Je to takový sociologický výzkum. Každý výjezd pro mě byl vlnou inspirace pro další tvorbu. Ještě by mě zajímalo: díváš se lidem do očí, když hraješ?

Nejradši hraju v místech, kde nevidím na lidi, protože mám pocit, jako kdybych tam byla sama. Když se cítím sebevědomě, baví mě se lidem do očí dívat a sledovat jejich reakce, je to ale trochu ošemetné, protože hodně overthinkuju, a když se někdo tváří, jako kdyby se nebavil, dokáže mě to hodně rozhodit. Když jsem hrála první koncert v životě, měla jsem celou dobu zavřené oči, až jsem se dostala do stavu, kdy jsem se je bála znovu otevřít. Zavírám oči, když se bojím.

* Děláním to taky. Když se necítím dobře – mám pocit, že mě síla prostoru pohlcuje. Nebo když v ten moment nemám sebevědomí. Když se necítím dobře, ani lidem neříkám, o čem jsou písničky. Nemluvíím, jen hraju.

Uvědomila jsem si až po nějaké době, že nemusím nikomu nic vysvětlovat. Ani se snažit utrhnout pozornost lidí, kteří mi ji dávají nechtějí.

* A jaké jsou tvé hudební sny?

Jsem se sny hodně opatrná. S debutem jsem měla obří sny, kterým jsem věřila, že se splní, a to se nestalo. V šestnácti mě souhrou šťastných náhod potkalo několik zajímavých úspěchů. Najednou jsem stála na hlavní stagi Majálesu a nevěděla jsem, jak jsem se tam dostala. Nenačila jsem se tak budovat úspěchy dlouhodobě. U The Bloom jsem si myslela, že se vše změní, a nestalo se nic. Byla to pro mě rána a měla jsem pocit, že jsem strašně selhala. Řekla jsem si tak, že teď je můj sen dělat hudbu. Být opravdová a dělat to nejlíp, jak to dokážu, a dělat to pro sebe a pro lidi. Chci, aby moje písničky taky někomu pomohly, jako pomáhají mně.

LASH & GREY

* Hráli jste na světových jazzových festivalech nebo v legendární koncertní síni Carnegie Hall v New Yorku. Myslíš, že je to do velké míry i díky booking agentovi, kterého máte?

Kristin: Určitě si myslím, že agentura rozvířila vody. Vždycky je lepší mít někoho, kdo za tebe kope, a ty se můžeš soustředit na muziku a na umění.

* Viděla jsem, že jste nedávno byli ve studiu Birdland, co jste tam dělali?

K: Točíme nové album, které bude tentokrát jazzové. I když hodně lidí tvrdí, že hrajeme jazz, já to vnímám tak, že dvě předchozí alba jsou takový songwriting soul -pop. Není to nic náročného na poslouchání. To jen u nás je mainstream posunutý někam úplně jinam, takže jsou žánrové škatulky všelijaké. Předchozí dvě alba jsme natáčeli během covidu doma a neměli jsme možnost jít do studia, tak jsme si to chtěli s třetí nahrávkou vynahradit. I když je většina alba nahraná, ještě nemáme termín vydání. Na Slovensku se ale už posluchači jazzu více otevírají, spousta mladých hudebníků o sobě teď na Slovensku hrdě tvrdí, že hrají mimo jiné i jazz, přitom si pamatuju, že když jsme to před pár lety o sobě někde řekli, byla proti jazzu v některých muzikantských komunitách spousta předsudků. Teď už to není takový strašák.

* Zajímalo by mě, o kom je písnička Cry a jestli často píšeš o Kubovi.

K: Většinou si nevymýšlím. Neumím psát texty o věcech, které se nestaly. Jsou tak buď přímo o nás, nebo o věcech, které vidím, nebo se staly kamarádům a rodině. Občas skrytě reflektuji dětství. Abych byla ale upřímná, nerada rozebírám, o čem konkrétní písničky jsou, protože třeba s lidmi, kterých se texty týkají, jsme se o tom nikdy nebavili. Je mi pak divné říct v rozhovoru, že je text třeba o mémě, kdyby to tak bylo a nevěděla by to.

* Vy jste s Jakubem takový unikát v tom, že se říká, že muzikanti v kapele by spolu neměli chodit, že to nebude fungovat. A vám funguje krásně jak vztah, tak společné skládání. Jak to vlastně u vás chodí s harmoniemi a melodiemi? Jaký je váš pracovní postup?

K: Musím se přiznat, že pro nás je to hodně spontánní a nemáme v tom úplně systém. Nejlíp to pro mě funguje, když mám PMS, v tu chvíli mi vybuchne hlava a vzniká nejvíce věcí, takže já nejvíc pracuju s touhle ženskou emocí. A je to opravdu různé. Někdy to vymyslím celé sama, někdy Kubi přijde s písničkou, někdy přinese hudbu a já k tomu něco dodám. Prolíná se to, není na to vzorec. Asi by nás nebavilo, kdyby to bylo jednodušší.

* Když hrajete pro tisíce diváků na světových pódiiích, baví vás pak ještě vlastně přijet zpátky na Slovensko do menšího města zahrát pro výrazně méně lidí?

Jakub: Když jsme se po Carnegie Hall vrátili na Slovensko, zažili jsme velký reality check. Hráli jsme zpátky doma a lidé byli strnutí, nechtělo se jim napojit na určitou společnou vlnu a cítili jsme, že by raději poslouchali jinou produkci, asi lehčí žánr, který má pro ně hmatatelnější obrysy, na které jsou zvyklí. Člověk dostává takovéhle kopance. Fungujeme na sinusoidě našeho osobního dobrého pocitu z koncertu, že něco se hezky podaří, a tak to vnímáme v sobě dobře, a pak přijde třeba takovýhle koncert. A nemusí to být ani na Slovensku, zažili jsme takový i v Rakousku. Přišlo míň lidí, než se čekalo, nebyli uvolnění, těžko se dalo pracovat s energií na místě. Kolikrát ale dokážou koncerty, u kterých bychom to nečekali, opravdu mile překvapit. Nedávno jsme hráli v Hannoveru a tam nám tleskali, jak kdybychom přijeli kdoví odkud, a přitom jsme ještě ani nic neudělali, jen vešli na stage. Někdy to člověk opravdu nechápe, na základě čeho jsou lidé naladěni.

* A který koncert pro vás byl nejhezčí?

J: Brutální to bylo v Mexico City. O tomhle jsem ještě nikde nemluvil a přál bych si o tom vést debatu s dramaturgem nějakého slovenského rádia, protože to byl neskutečný zážitek. Tři týdny před koncertem proběhla intenzivní masáž v médiích. Různá mexická hudební média s námi chtěla vést rozhovory. Snad pětkrát denně nás označovali ve stories a nám už přišlo, že je to až moc, tak už jsme to pak ani nechtěli předsílet. Neradi se takhle pořád sebe prezentujeme. Přijde nám, že už to pak musí lidem jít na nervy.

Přijeli jsme tam, bylo tam třeba šest tisíc lidí a znali naše skladby. Zpívali každé slovo. Po třech týdnech sdílení. Byl jsem z toho úplně odvařený a nechápal jsem, jak je to možné. Jen díky tomu, že se takhle intenzivně sdílely naše skladby, si nás lidé za krátký čas tak oblíbili, že se naučili vše zpaměti. Kdežto na Slovensku je problém se dostat do rádia. Trochu to proto na mě působí, že to není o tom, co je podle někoho chytlavé, ale o tom, kolikrát se to lidem pustí. A myslím, že to platí pro každý žánr. Nejsem snílek, abych si myslel, že se ti lidé naučili naše skladby jen tak, že by si je pouštěli sami od sebe, kampaň musela udělat hodně.

Skládá a zpívá, mísí jazz, pop, folk a alternativu. Nika má na svůj útlý věk pozoruhodně široký záběr.

fashion director: Milena Žuravljova; styling: Katarzia; talent: Johanela; vlasy: Nikolas Tichý; make-up: Margarita Krupenich; produkce: Monina Nevrlá; asistent fotografky: Michal Hančovský

Písničky skládá už od svých patnácti, vystupovat začínala v pražských ulicích. Dnes už má vydané album a nastartovanou slibnou kariéru.

Kromě toho, že spolu žijí, také Kristin a Jakub koncertují po celém světě a sbírají úspěchy i daleko od rodného Slovenska.

foto HANA KNÍŽOVÁ

Nika: šaty a kalhoty, obojí ANNA TRAN; náušnice a prsteny, vše MANA BEREC Johana: šaty a kalhoty ANNA TRAN Kristína: šaty, ANNA DUNDĚROVÁ

Top a kalhoty, vše ANNA TRAN; prsten, MANA BEREC

Na protější straně: šaty, ANNA TRAN

Body, ALEXANDRA GNIDIÁKOVÁ; rukavice, BOHEMIA GLOVES; náušnice, MANA BEREC Na protější straně: šaty, ANNA TRAN

Jakub: oblek, JAN SOCIÉTÉ; čepec, VALERIE JURČÍKOVÁ Kristína: šaty a rukávy, obojí Hana Valtová; boty, ANNA DUNDĚROVÁ

Nika: šaty a kalhoty, obojí ANNA TRAN,
náušnice a prsteny, vše MANA BEREČ
Johana: šaty a kalhoty ANNA TRAN
Kristína: šaty, ANNA DUNDĚROVÁ

— Festival *Prague Sounds* od letoška nově svěruje kurátorskou roli při výběru nadaných českých a slovenských hudebníků jednomu umělci či umělkyni. Letos je to *Katarzia*, která připravila večer hudby a designu s nejlepšími ženskými hlasy současné mladé hudební scény do dvaceti sedmi

...kvalitní věci do dvaceti let. Jednak je vybírala, ale také je kvůli společnému focení pro Vogue CS oblékla do modelů od českých mladých návrhářů, a navíc i vyzpovídala.

NADĚJNÉ A VYVOLENÉ

text KRISTINA KRATOCHVILOVÁ foto HANA KNIŽOVÁ

Ka konzervatoř jsi šla v patnácti letech. Měla jsi tenkrát jasno v tom, že chceš studovat hudbu, nebo ses rozmýšlela nad více možnostmi? A dočela bys konzervatoř dalším?

Já jsem jasno. Rozhodovala jsem se mezi dvěma obory, které jsem již předtím dělala na konzervatoři. Tušila jsem, co obnášejí, ale samozřejmě jsem se srovnávala s konzervatořmi. Rozhodla jsem se mezi kompozicí, klavírem a sólovým zpěvem. Vyhrála kompozice, protože jsem se sama přesvědčila, že to bude nejvíce kreativní obor. Nicméně i když jste tam jako skladatelka a každý týden po dobu šesti let ze sebe máte vydírat nápady, tím, že vás někdo vede, že kreativní není. Učitel, i když by měl být otevřený všemu, zpravidla mívá nějaké cestičky, kterými by se podle něj mělo jít, a tím vás ovlivňuje. Pokud jste klasický muzikant, takhle to určitě má smysl, pokud jste ale trochu jiná, to tuhle mističku, smysl to nedává, protože škola ráda zabíjí.

Já jsem si o sobě, že jsi na svých koncertech introvertnější. Zároveň ale hraješ v duetu a zpíváš věci, které napsal někdo jiný. Je to pro tebe odlišná zkušenost? Nevadí ti, že tam stáváš středem pozornosti? V hudbě neexistuje možnost být introvertní. Jsou všichni naprosto otevření. Hodně jsem s tím bojovala. Naštěstí moje první role byla v komorním muzikálu, kde jsme byli jen čtyři lidé. Já jsem byla sádkou, která hrála na malé scéně v divadle 12 v Ostravě. Tím, že to bylo celé malé, jsem měla spoustu času se do role vžít a probrat herectví s režisérem a Tomášem. Předtím jsem nikdy nehrála a najednou

klavírně, že jsi nescopná, jen protože začneš hrát, že ve dvaceti dostáváš příležitosti, že jsi nescopná, jen protože začneš hrát, že ve dvaceti dostáváš příležitosti, amená, že to tak je.

Jal si s kapelou skládáte? Umiš psát pro všechny nástroje, napišeš jim je samy, nebo jim dáváš dema? Přesně. Když jsem měla představu, že jím něco napíšu do not a pojede to přesně tak, jak potřebuju a chci, ale rychle jsem pochopila, že to takhle nefunguje a ani už nechci, aby to tak bylo. Chci, aby tam měli svůj vlastní nápad. Takže jím to nevypisuju, jen nahrávám dema, což dělám tak, že sedím za klavír a zazpívám to všechno na mobil. Dema jim nezkrášluju. Pošlu dema a text, potom jim nahráju podvokály a zbytek řešíme osobně v studiu.

Jal si necháváš kapelu zasahovat do svých nápadů? Jsi ochotná ustoupit, když ti řekne, že věc, kterou jsi dala dohromady, podle něj nefunguje?

Mám s tím docela problém, protože dost často jsem si pustím třeba až po čtvrt roce. A i občas řeknou, že je tam něco potřeba udělat jinak, a to se neposlouchá lehce. Ale když jsem se v tom dost zlepšila, jsem otevřenější. Nicméně musím jejich návrhy první slyšet. Často se stane, že pravdu po zvukové a produkční stránce, harmonii mi nezasahují nikdy.

Mám ambice hrát mimo Česko a Slovensko? Stalo se to už někdy? Momentálně. To je jeden z hlavních cílů.

VIKA

introvertní myšky stala herečka.

„Budeš hrát hlavní roli na velké scéně uzikálu *Elisabeth*. Co tě divadlo naučilo? Je to daleko větší show, mám z toho recit. Jsem ale opravdu vděčná za to, jak mě dlo posouvá dopředu po komunikační olečenské stránce. Třeba z dnešního bych se před rokem složila. Je to pro mě brná zkušenost a jsem moc ráda za důvěterou ve mě vkládají.

veň připravuješ nové album. Prozradila nám o něm něco? Je tam nějaká píseň, kterou se opravdu těšíš, až ji budeš zpívat?

le 18. října a takových písní je tam hodně. Nicméně tím, že vycházejí z osobních šeností, se mi o nich těžce mluví, protože součástí příběhů jsou lidé za nimi a já mně nevím, jestli bych je chtěla odhalovat. Je tam jedna píseň, ke které momentálně hystám i klip. Jmenuje se *I Deserve To Be n*, tedy zasloužím si být klidná, a zpívám o závistí a komplexech jiných a o tom, jak projektují do vás. Jak se vás snaží dokonce dnu. O uvědomění, že cizí komplexy budou vůbec nesouvisejí a zasloužíš si být

ch ané desky, dostat se za hranice. Díky vý z v soutěži Jazzfruit jsme měli to štěstí it si v květnu v Paříži, a byt to byl malinný zový klub a nebyly tam masy lidí, jejich re e a spontánnost, jak vše vycitili a jak reagi ali na písničky, které slyšeli poprvé v ži vo byly naprosto nesrovnatelné s tím, když tady.

V m je pro tebe reakce českého a francoského publika nesrovnatelná? Máš pocit e vnímají odlišně žánr jako takový? Ne yslím si, že by žánr vnímali odlišně, ale m ím si, že jsou otevřenější kombinaci různých žánrů. Nepotřebují od interpreta, aby je nu š bavit. Aby je rozburcovával a volal, ať vš ni tleskají a dávají ruce nahoru. Vnímali ž detail. Na stagi toho moc nedělám, spíš avírám do sebe, ale bylo úžasné vnímat se ta le pozitivní zpětnou vazbu.

Top a kalhoty,
vše ANNA TRAN; prsten,
MANA BEREČ

Na protější straně:
šaty, ANNA TRAN

Milana Zurejfová, styling: Katarina; úložník: Mias; vlasy: Nikola; Tihy; make-up: Magarita Krupenich; produkce: Monna Nevrl; asistent fotografky: Michal Harčowský

— Skládá a zpívá,

mísí jazz, pop, folk
a alternativu. *Nika*
má na svůj útlý
věk pozoruhodně
široký záběr.

— Písničky skládá
už od svých patnácti,
vystupovat začínala
v pražských ulicích.
Dnes už má vydané
album a nastartovanou
slibnou kariéru.

JOHANELA

Body, ALEXANDRA GNIDIAKOVÁ;
rukavice, BOHEMIA GLOVES;
náušnice, MANA BERIC
Na protější straně: šaty, ANNA TRAN

termin vydání. Na Slovensku se ale už posluchači jazzu více otevírají, spousta mladých hudebníků o sobě teď na Slovensku hrde tvrdí, že hrají mimo jiné i jazz. Přitom si pamatuju, že když jsme to před pár lety o sobě někde řekli, byla proti jazzu v některých muzikantských komunitách spousta předsudků. Teď už to není takový strašák.

Zajímalo by mě, o kom je písnička Cry a jestli často píšeš o Kubovi.

K: Většinou si nevymýšlím. Neumím psát texty o věcech, které se nestaly. Jsou tak buď přímo o nás, nebo o věcech, které vidím, nebo se staly kamarádům a rodině. Občas skryté reflektují dětství. Abych byla ale upřímná, nerada rozebírám, o čem konkrétní písničky jsou, protože třeba s lidmi, kterých se texty týkají, jsme se o tom nikdy ne bavili. Je mi pak divně říct v rozhovoru, že je text třeba o mém, když by to tak bylo a nevěděla by to.

Vy jste s Jakubem takový unikát v tom, že se říká, že muzikanti v kapele by spolu neměli chodit, že to nebude fungovat. A vám funguje krásně jak vztah, tak společné skládání. Jak to vlastně u vás chodí s harmoniemi a melodiemi? Jaký je váš pracovní postup?

K: Musím se přiznat, že pro nás je to hodně spontánní a nemáme v tom úplně systém. Nejlip to pro mě funguje, když mám PMS, v tu chvíli mi vybuchne hlava a vzniká nejvíce věcí, takže já nejvíc pracuju s touhle ženskou emocí. A je to opravdu různé. Někdy to vymyslím celé sama, někdy Kubí přijde s písničkou,

likrát ale dokážou koncerty, u kterých bychom to nečekali, opravdu mile překvapit. Nedávno jsme hráli v Hannoveru a tam nám tleskali, jak kdybychom přijeli kdoví odkud, a přitom jsme ještě ani nic neudělali, jen veslí na stage. Někdy to člověk opravdu nechápe, na základě čeho jsou lidé naladěni.

A který koncert pro vás byl nejhezčí?

J: Brutální to bylo v Mexico City. O tomhle jsem ještě nikde nemluvil a přál bych si o tom věst debatu s dramaturgem nějakého slovenského rádia, protože to byl neskutečný zážitek. Tři týdny před koncertem proběhla intenzivní masáž v médiích. Různá mexická hudební média s námi chtěla věst rozhovory. Snad pětkrát denně nás označovali ve stories a nám už přišlo, že je to až moc, tak už jsme to pak ani nechtěli přesdílet. Neradí se takhle pořád sebe prezentujeme. Přijde nám, že už to pak musí lidem jít na nervy. Přijeli jsme tam, bylo tam třeba šest tisíc lidí a znali naše skladby. Zpívali každé slovo. Po třech týdnech sdílení. Byl jsem z toho úplně odvařený a nechápal jsem, jak je to možné. Jen díky tomu, že se takhle intenzivně sdílely naše skladby, si nás lidé za krátký čas tak oblíbili, že se naučili vše zpaměti. Kdežto na Slovensku je problém se dostat do rádia. Trochu to proto na mě působí, že to není o tom, co je podle někoho chytlavé, ale o tom, kolikrát se to lidem pustí. A myslím, že to platí pro každý žánr. Nejsem snilek, abych si myslel, že se ti lidé naučili naše skladby jen tak, že by si je pouštěli sami od sebe, kampaň musela udělat hodně. **cs**

LASH & GREY

Jakub: oblek, JAN SOCIÉTÉ;
čepce, VALERIE JURČÍKOVÁ
Kristína: šaty a rukávky, obojí Hana
Valtová; boty, ANNA DUNDEROVÁ

— Kromě toho, že spolu žijí, také *Kristin* a *Jakub* koncertují po celém světě a sbírají úspěchy i daleko od rodného Slovenska.

« zpět na začátek